

РЕШЕНИЕ

№ 5802

гр. София, 13.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **3312** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на директора на СОУ «В. Л.» - [населено място], против решение № 30/20.02.2013г. по преписка № 19/2012г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД). Ответникът не изразява становище по жалбата. Заинтересованата страна (ЗС) С. И. Д. оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването в частта, с която е установено, че директорът на СОУ „В. Л.“ - [населено място], чрез осъществено нежелано поведение по отношение на ЗС С. И. Д., е извършила дискриминация по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с § 1, т. 1 и т.3 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“, под формата на „тормоз“ и „преследване“, и е препоръчано на ръководството занапред от постановяване на решението на КЗД, да се въздържа от бъдещо допускане на нарушения на действащото антидискриминационно законодателство в Република България. В частта, с която жалбата на ЗС до КЗД е отхвърлена, директорът на училището няма правен интерес да оспорва решението, тъй като в тази му част то е с изцяло благоприятен за ответника пред КЗД характер. Разгледана по същество в допустимата част, настоящата жалба е неоснователна.

Производството пред административния орган е образувано по жалба на ЗС вх. №

44-00-136/17.01.2011г. на КЗД, в която са изложени твърдения за дискриминация по повече от един признак, осъществена от ръководството на училището, в което ЗС работела като учител по английски език. Въз основа на събраните писмени доказателства и изслушани свидетелски показания комисията приела, че като се имат предвид разпределенията за четири поредни учебни години, за ЗС са били предвидени необходимия брой часове по английски език. Тя е имала норматив не по-малко от 648 часа за съответната учебна година, определен съгласно Наредба № 3/18.02.2008г. на министъра на образованието, младежта и науката за нормите за преподавателска работа и за реда за определяне числеността на персонала в системата на народната просвета. Като се сравни определеният ѝ норматив с останалите преподаватели по английски език, се установява, че ЗС не е в по-неблагоприятно положение в сравнение с останалите учители по английски език на база този показател; не се установява нормативът ѝ да е бил допълван с часове по учебни дисциплини, различни от квалификацията ѝ, както и да е възпрепятствано участието ѝ в курсове за повишаване на квалификацията ѝ, макар да не са изяснени в пълнота обстоятелствата във връзка с обучението за работа с "електронни интерактивни дъски".

Във връзка с твърдението, че на проведените сбирки на методическото обединение по чужди езици, се обсъждали теми, свързани с личния ѝ живот и роднините, съставът на комисията е изследвал данните за поведението на бащата на ЗС - И. И., изслушан от КЗД. Предвид множеството сигнали, изпратени от него до М. и Р. срещу директора на гимназията, комисията приела, че напълно възможно е и житейски оправдано сред педагогическия колектив да е обсъждано поведението на бащата на жалбоподателката, като „уронващо престижа на училището“. Тези му действия, освен че затрудняват действителното изясняване на фактичката обстановка по случая (предвид емоционалната връзка с дъщеря му), потенциално са в състояние и да „вредят“ на жалбоподателката - на практика последната понася негативите от неговите действия в нейна защита. ЗС не се противопоставя на това поведение и се явява потърпевш от действията на директора на гимназията, които са катализирани от хаотичните правни действия на нейния баща, който с тези си действия се намесва пряко във взаимоотношенията в трудовия колектив, всява раздори, представя неблагоприятно имиджа на училището, напада ръководството. Комисията приела, че въпреки това директорът на училището следва да предприема служебните си действия единствено и само във връзка с поведението на подчинените му, по повод изпълнението или неизпълнението на установените в длъжностните им характеристики задължения. В противоречие с това законово положение, на 14.06.2011г. временна етична комисия изготвила „становище“, с което се изразява категоричното несъгласие с изложеното в множеството жалби на И. И.. Видно от съдържанието на документа приложен по преписката, формалният повод за произнасянето на Етичната комисия (ЕК) към училището са оплакванията на И. И. към директорката. Позовавайки се на чл. 35 от Етичния кодекс на училището, поведението на едно външно лице за училището е третирано като уронващо престижа на гимназията. В този смисъл, тълкуването на становището и самия Етичен кодекс, налага извода, че Етичната комисия следва да отчита поведението само на работещите в СОУ „В. Л.“ – [населено място]. Такъв е и персоналният обхват на етичните норми на вътрешния акт. Видно е, че до произнасянето на ЕК се е стигнало, не вследствие на конфликта с ученик през 2009г. (2 години по-късно), а вследствие на множеството сигнали и жалби на И. И.. В тази връзка това произнасяне е резултат от външни

действия на емоционално ангажирано със ЗС Д. лице, а не с оглед уменията ѝ да общува с учениците. Комисията приела, че няма съмнение, че само и единствено заради сигналите на бащата на посочената ЗС, ЕК в училището се е занимавала с конфликт, случил се преди 2 години и, че е очевидно, че без тези сигнали такова произнасяне е нямало да бъде предприето, макар че на практика е съществувало основание. От събраните данни по делото, макар и изрично да е изискано, не се установява, ЕК към училището да се е произнасяла по друг повод, във връзка с поведението на друг учител. Наред с това, становището няма привидно обективен характер като акт по същество на проблема, а по-скоро се явява своеобразна подкрепа в полза на ръководството. Съдът в настоящия състав изцяло възприема тези мотиви на КЗД, изложени в оспорения акт, които еднозначно съответстват на събраните в производството пред комисията доказателства, аналогични на допълнително представените от съда. Както цитираното становище на ЕК, така и представената декларация, подписана от 59 служители на училището, с която се критикува поведението на бащата на ЗС и между другото - и поведението на ЗС като преподавател. Аналогичен характер имат и представените становища на зам.-директора училището относно резултатите от външно оценяване. Както и предходните документи, неговото съдържание еднозначно оставя впечатлението, че при предварително поставена цел да се изтъкнат недостатъци на преподавателя, избирателно се посочват факти от различно време, за които се излага тълкуване в предварително избран контекст. Никой от тези документи не обективира обратното – че в логична хронологична последователност, при възникнали проблеми са предприемани адекватни действия за решаването им, като неуспехът на тези действия последователно във времето да е наложил обективен извод, че причината за неуспеха са обективно съществуващи качества на ЗС. В действителност, дори в представяните становища пред КЗД и съда директорът на училището използва спрямо действията на ЗС квалификации като „измама” – по повод болничен лист, преминал нормативно установена процедура по обжалване, към резултатите от които посочената квалификация по никакъв начин не е относима – допуснатото от издателя на листа процесуално нарушение не може да бъде последица от действия на титуляря на този лист, който титуляр няма правомощието да определя съдържанието на листа; „неправомерно събиране на пари” – за което не са налице каквито и да било данни; „ударен шамар на ученик” – което твърдение е многократно повтаряно в различни документи, изходящи от самия директор, родителя, подал жалба, или служители в училището, но не се потвърждава от изявление на нито един очевидец на случая. обратно, в самия доклад на педагогическия съветник от 16.12.2009г. се казва, че „Мнението на класа обаче е, че на М. е ударен шамар”. Посочва се в същия доклад (л.243 от делото), че след разговор с класа неговият ръководител не е сигурна, че М. е ударен; че пет ученици (между които Й., който седи далеч от М. съгласно същия доклад, а за останалите не е описано, къде са се намирали) споделят мнение, че М. е ударен. Думата „мнение” означава изявление за субективно отношение към даден факт, а не изявление за обективно знание на факт. Иначе казано, самата използвана дума – мнение, изключва обективността, а означава субективно отношение, което може да е мотивирано от различни фактори, в т. ч. изцяло лични цели на изразилия мнението. Както беше посочено по-горе, в преписката не съществува под никаква форма изявление за знание на осъществил се факт в действителността – ударен шамар на ученик, твърдение за което е излагано многократно от страна на директора на

училището. Не може да се приеме като такова изявление жалбата на родителя на горепосочения ученик, тъй като на първо място тя не е очевиден на случая, а на второ място, данните по преписката в достатъчна степен индицират сочената от ЗС възможност предприетите от родителите (а и от ученици) действия да са мотивирани от желанието на учениците да бъдат поставяни оценки, по-високи от съответните за показаните резултати. В тази връзка следва да се посочи и, че правилно това обстоятелство е било отбелязано и взето предвид от КЗД, която в мотивите на оспорения акт излага и следното - въпреки че описаните резултати се коментират във връзка с уменията на самите учители по английски език, никъде не става ясно за съотношението между резултатите от външното оценяване през тези три години и поставените срочни и годишни оценки, поставени от учителите.

Ето защо, съдът в настоящия състав приема, че събраните доказателства налагат извода за съществуването на описаната явна преднамереност в отношението на директора на училището към ЗС и предприетите въз основа тази преднамереност действия, които именно представляват възприетите от комисията тормоз и преследване по смисъла §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.), "Тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда. Съгласно §1, т.3 от ДР на ЗЗДискр. "Преследване" е по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация; по-неблагоприятно третиране на лице, когато свързано с него лице е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действия за защита от дискриминация. В тази връзка „действия за защита от дискриминация“ следва да бъде тълкувано в широк смисъл, т. е. всякакви правни действия в защита на дискриминирания. Както е посочено в мотивите на оспорения акт, съгласно чл.9 от ЗЗДискр., след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Ответната страна действа в условията на главно доказване. В случая, в тежест на ответната страна е да обори обективно установените обстоятелства, че ЗС въпреки писмените документи, удостоверяващи придобитите от жалбоподателката квалификационни степени, образователен ценз, и дългогодишен учителски стаж, последната не е в състояние да преподава по английски език, съгласно длъжностната и характеристика, в синхрон с потребностите на учениците и имиджа на училището, като установеното в тази връзка при решаването на трудовоправния спор е ирелевантно. С оглед разпоредбата на чл.9 от ЗЗДискр., в преписката са налице достатъчно данни за осъществени посочените форми на дискриминация по отношение на ЗС. В случая нежеланото поведение на ръководството на училището е изразено формално, чрез предприемането на редица действия, имащи за цел да представят ЗС сред колектива като педагог, на когото липсват умения да привлича вниманието на учениците в часовете си, като конфликтна личност, генерираща напрежение с поведение на незаангажираност и незаинтересованост, хаотичност и непоследователност при преподаването, без навици за овладяване на дисциплината, без организираност и съсредоточеност да мотивира учениците. В този смисъл работодателят е допуснал дискриминация по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с §1, т.1 и т.3, б. „а" и „б"

от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение“, под формата на „тормоз“ и „преследване“, до голяма степен поради действията на лице, свързано със ЗС, която връзка обективира и защитния признак „лично положение“.

Предвид изложеното и като провери законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК съдът в настоящия състав намира, че решението е издадено от компетентен орган и в установената форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; същото е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на директора на СОУ «В. Л.» - [населено място], против решение № 30/20.02.2013г. по преписка № 19/2012г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта на решението, с която е установено, че Р. Р. в качеството ѝ на директор на СОУ „В. Л.“ - [населено място], чрез осъществено нежелано поведение по отношение на С. И. Д., е извършила дискриминация по смисъла на чл. 5 от Закона за защита от дискриминация във връзка с § 1, т. 1 и т.3 от Допълнителните разпоредби на същия закон по признак „лично положение“, под формата на „тормоз“ и „преследване“, и е препоръчано на ръководството на СОУ «В. Л.» - [населено място] занапред от постановяване на решението на Комисията за защита от дискриминация, да се въздържа от бъдещо допускане на нарушения на действащото антидискриминационно законодателство в Република България.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на директора на СОУ «В. Л.» - [населено място], против решение № 30/20.02.2013г. по преписка № 19/2012г. на Комисията за защита от дискриминация, в останалата му част.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния касационен съд.

Съдия: